

A diagonal photograph of autumn foliage. The background is a soft-focus field of orange and yellow leaves. In the foreground, a branch of a green evergreen tree hangs down from the top right corner. The text is centered over the image.

**Når efteråret slukker
alle
drømmene**

Digte af Steffen Weiss

01

Så står vi her på yderkanten af efterår
ser på bladfaldet og kulørene

før os, på denne allé, stod Andersen, Gelsted,
Schade, Ingemann og Andersen

ligeså undrende som vi lige nu ser ud
i vores vindforvredne ansigter

Og nede for enden af alléen tårner portalen
til frihed og løssluppen kærlighed sig op

indenfor driver poesien forbi i hvide fjer
på blanke kanaler mens en blichøne advarer

vi holder fast i hinandens hænder for ikke
at blæse omkuld i dette efterårs forelskede storme

jeg hvisker forår i dine ører, du lyser op
blænder årstiden og skræmmer fuglene på flugt

som treårige unger sparker vi bladene tilbage
mod de nøgne træer, og lyver vinteren overstået

jeg kysser dig blidt og vådt på kinden, sender lidt
af din mistede farve tilbage, du ser næsten sund ud nu

men det er allersidste gang vi kigger på den samme
årstid, sidste gang vi ser hinanden i øjnene når vi smiler

der er ikke et forår forude, ikke et du og jeg
og slet ikke en tryk hånd at holde i

02

Vi er silhuetkyskere i lyset fra tagenes neonreklamer
spejler kærligheden i søernes overflader

på vinterens springbræt står vi på rystende ben
afprøver afsæts diagonaler med fjedrende hop

der er støj fra byens puls i baggrunden og usikre
hænder vi kan holde i

det er den knasende effekt af gruset under sålerne
lyden af kys der længes mod himlen

vinden river i træernes nervetråde, rusker efterårets farver
ned på gaden, under træerne og ud i intetheden

vi skylder hinanden utallige kys som referencer til sommer
skyldnere vi i nuet forsøger at indfri

hele verden ligger for drømmeres fødder som en åben poesibog
kærlighedens illusoriske væsen flimrer for øjnene

det hele er tågebanker og billeder af opløste fantasier spejl
af ensomheders længsel af at holde om og af

i takt med lysets frembrud nedbrydes billederne som de illusioner
de hele tiden har fremstået

03

Vi har taget løftebruddene med til vandet og bølgerne
kommer ind med skum, siger der er forelskelse i dem

går vi langs med vandet pisker vinden vandstænk i vores
ansigter, vi smiler til hinanden og nuet er kyslokkende

selvom tunge skyer klæber sig til himlen er der stadig
nogle underfundige lysglimt der bryder massivt

jeg har solen i lommen men lyver den væk for hende
det er længe siden der sidst har været et klistermærket smil på hendes
læber

hun er tornen i mit hjerte, siger jeg mens vi prøver at finde
hinandens hånd, ligesom for at bekræfte kærlighed

sandet sænker hastigheden på vores skridt, hun ved ikke jeg
forsøger at fjerne tornen hun plantede for længe siden

vi ved begge at i dag, slutter den evighed vi lovede hinanden
en dag da vi som overmodigt forelskede begge kom til at fortale os

04

Vi løber sure i kærligheden i samme tempo vi træder
skovsyren ned, under vores fødder

på træerne er der snart ikke flere lyksagligheder tilbage
de er plukket af efterårets fremhersken

de fældede træstammer er begyndt at dufte af rå
vi kan drage paralleller

for ikke så længe siden dansede du som en elver i månens lys
jeg var den berusede, fikseret af dine smukke former

lydene hér er ikke de samme som bare et øjeblik siden
og myrerne har stadig travlt

der knækker lidt grene dybt inde i granmørket, den indre
trod er begyndt at larme, udvendigt nu

du påstår solen vil stå op igen i morgen, i mine øjne slukkede du
lyset for længe siden, jeg har mistet troen på nye solopgange

05

Der er trukket flere hjerter end tænder ud i dette forhold
vi græder ikke længere floder, men oceaner

det er så let at love hinanden en bjergtop med sne på
men ingen af os vil nå frem i tide til at se sneen smelte

begge sidder vi og ser på de kolde kopper kaffe, på bordet,
fyldt med samme varme som vi

hun river sider ud af planlægningskalenderen, og jeg sletter
alle forudgående aftaler i min telefon

kyssene er vi begyndt at alfabetisere i vores konstruerede album
det skal have et eftermægle, at misbruge sin mund

hun taler om enestående tider, med vægten lagt på alle de dårlige
jeg vil ikke kunne huske dem, mindes ikke jeg var der

mens vi sidder og efterrationaliserer, trækker jeg stikket
til kærligheden ud, orker ikke flere hjertefejl

der er ikke mere kærlighed i disse hjerter, vi efterlader to kys
på et stykke papir, folder og arkiverer det

06

Jeg er befængt med uholdbare kærligheds relationer, min krop er et misbrugt hylster, der er tomhed og et papirtyndt hjerte tilbage

er et studie i "Inbetween relationships" har faret rundt i bybilleder som udrangeret bums, bolværkshænger, kamerapilot og blomstersnuser

i svage øjeblikke har jeg stået og rallet ord på tvivlsomme scener med en delvis døende pilsner i hånden

og i de belastede momenter har jeg sunget om, alle dem jeg har kendt dem jeg endnu ikke kender, dem jeg vil komme til at lære at kende

en nat har jeg stået under et vindue, forsøgt at udføre en serenade med vand og vrælende katte til følge

jeg har skrevet alle mine svagheder ned på papir, sendt dem med en brevflue til den allerkæreste jeg kender

retur har jeg modtaget, en bog med synonymmer af skældsord nedfældet i hieroglyffer og svungne kapitæler

i går modtog jeg adviseringen fra posten om den pakke du har sendt, ved ikke helt om jeg har lyst til at hente den!

07

Hun har pesticider i lommerne, har fravalgt forår og sommer
efterår og vinter er den tid hvor hun høster mest medlidenhed

og jeg kommer ind med morgenkaffen, dampende i koppen
hun kan næsten ikke strække kroppen, for stivhed og sengetøj

som en lykkelig naiv hænger kysene løst på mine læber klar
til at forlade dem i ekspresfart, med ordet kærlighed vedhæftet

hun smiler lokkende, kroppen er klar, kaffen er kun det instruerede
skuespil hun introducerer før hun tilbyder mig sin krop

vi elsker solopgangen færdig, jeg sætter mig udbrændt på kanten,
af ikke-ryger sengen, hun ligger aske og smiler

jeg nåede at tømme den sidste pakke kaffe, nåede at servere koppen
med den let sorte væske, uddele de sidste kys, før foråret tog over

nu er jeg langt fra alle drømmene og engene omkring mig kaster
forår op, jeg lytter til lydene, er ganske godt tilfreds, går mod sommer

08

Jeg ved ikke hvor længe de ringede, klokkerne, men de nåede
at blive tavse og betydningsløse inden vi havde talt kærligheden til ende

hun kiggede op på billedet, med det smukke skovbryn de hvidkalkede
vægge og græsplænen med de tilfældigt placerede havestole

jeg stirrede på maleriet der hang og prydede endevæggen, det med
den nedgående sol, de lette bølger der slog mod kysten på den
mennesketomme strand

hun smilede og blinkede håb ud af øjnene, jeg svarede igen med blink
tilbage, hovedkast i retning af maleriet

hendes øjne råbte forventningsfuld evighed, mine var mere sådan,
det er rart men ikke overdådigt agtige

længselsfuldt søgte mine øjne tilbage til maleriet, hendes søgte,
mekaniske, retur på billedet, jeg kunne se alle hendes drømme

som en strejfende hund lod jeg hende blive i billedet og som klokkerne
døde i morgenstunden, sneg kærligheden sig ud ad døren

for sent opdagede hun intentionerne og mine fødder havde allerede
fundet fliserne på fortorvet, vejen der ledte mig på rette kurs

09

Vi er holdt op med at se TV, vi lytter til den samme støj, kigger på de samme billeder der bevæger sig over skærmen

vi er blevet degraderet til pessimister i en mølædt sofa, fyldt med tvivl og bristede drømme

der ikke engang et du og jeg når vi ligger i samme seng, med intentioner om at elske verden lykkelig og rød

døden indtræffer lidt hver nat, når vi stopper op og forsøger at trække vejret mellem de forstillede orgasmer

vi kan begge se et paradys ude i horisonten, men ingen af os kan nå så langt ud i fremtiden, med de tanker der kører i vores hoveder

når vi ser ud gennem vinduerne ser vi løvfaldets hastige fremskriden i ligegyldighed holder vi en konkurrence om hvis blad der kommer først

på jorden ligger allerede en brunlig gennemvædet masse af døde blade vi ser på hinanden, trækker strå om hvem der skal først ind i foråret

velvidende at der ikke kommer et forår for os kysser vi alligevel hinanden for at belønne os selv for vi har nået en kommende vinter

10

Det er som om koppen i hendes hånd virker større, hanken har flettet en finger ind i sig, hun forsøger at smile

jeg har bestilt en cappucino hos den smukke baresso, hun smiler ikke og der er alt for lidt skum på da hun ankommer med den

selv om vi sidder ved et café bord er afstanden mellem os større end hvis vi sad i hver vores ende af verden

vi forsøger at række et kys på tværs af bordet, hun har det som knækker hun en stillet og jeg som vrider jeg min fod

midt i rekordforsøget bliver vi enige om, stjålne kys er ikke er cafémateriale, og vi spilder nogle sandwiches på gulvet

min jakke er faldet på gulvet, sammen med min kærlighed, hun hænger lidt med øjnene, vi kunne sikkert tørre søvn med dem

i fællesskab bliver vi enige om at både café og vores alder har overhalet indenom, vi opløser vores kærlighed og trister hver til sit

11

Det er næsten jul, og vi ruller os i gavepapir for at lægge os
tilrette under det, til lejligheden, indkøbte træ af ædelt gran

når vi siger kugler, rødmer vi mildt, for der skal hænges noget
på træet, det kunne være hjerter eller noget andet dødt

den indkøbte sne på dåse sprøjtes ud over grenene, jeg assosierer
til sengen med hende, eller det er jeg næsten holdt op med

hun er vild med dans og jul, jeg er kun interesseret i at komme væk
fra dette helvedeshul af traditioner

og skal jeg ligge gave under et træ, vil jeg have mine følelser med under
ikke bare ligge følelseskold december, og lugte til harpiks og gran

det er nu jeg pakker mig selv ud, tager min tynde jakke på, går ud
udfordrer decemberkulden i jagten på at overleve måneden

12

Fuglene synger udenfor og dette brud er endeligt, hun holder svigtet fast i sine hænder, min mund er foret med lydisolerende materiale

i hjørnerne af stuen kan vi høre de sidste rester af fortidens englesang rumle som en fjern torden af elskov og efterladte kys

sort klæder hende på en dag som denne, vi er tæt på nyforelskelse, men sorg er ikke til diskution, når kærlighedens korthus vakler i munden

mine ord har jeg forberedt med omhu, men de virker spildte, og som forkerte tegnsætninger forlader de min mund i efterårsfarver

vi er begyndt at vokse grå hår, vi har været elskende alt for længe, hun er begyndt at udsmykke stuen med brugte fraseringer

i mine lommer ligger sætninger, små papirlapper, foldet og ordnet alfabetisk så jeg ikke skal lede efter mine modspil

hun hælder afsked på afsked ud ad munden, hver af dem efterlader blå mærker på min krop, jeg lander som poetisk nedfald på brosten

da jeg forlader rummet, runger dødsmetal i mine ører, træder ubevidst længere og længere væk fra afskederne, de virker mindre for hvert skridt

13

Kærligheden er evident uddøende når den bæres om halsen i form af et hjerte i en kæde, trukket ud af hendes indre, med rå brutal kraft

hendes læber klistres til med ord som elsker og varme, der er længe til de atter kan skilles, hun er tavshedens talende spejl, med øjnene

i hånden holder han let rådne kurbær, som ville han byde af dem, tænker, kan jeg mon plante et frø til noget nyt

der er udtømt lykke i ordene der forlader mundens rum og resonansen runger hult når den fanges af tomrummet mellem dem

hun lyser af forhenværende lykke, han af savnet elskov, begge efterlader de hulheder af kærlighed der vil være længe om at fyldes påny

begge besøger de kirkegårde, for at begrave stilheden mellem dem der er ikke mere støj fra de engle der kredse, aftagende

14

Mit indre mørke stammer fra ravnens skrig, siger hun og kysser mig på kinden, mens tårer løber ned ad hendes

det er efteråret der har lukket ned for retten til at elske, siger jeg mens mørket driver over himlen og truer med kommende nat

jeg skruer op for anlægget i forventning om at høre englesang, men der er en debat om uddøende kærlighed og parforhold i krise

rødvinsens skrueåbning er det eneste aftagelige i denne situation, mit glas er halvt tomt af forventelig kærlighed, hendes flyder over

hjerterne hænger i en tynd tråd på juletræet, hun er ved at pynte der er meget langt til jul, min tilstand er ikke en nisse værdig

på træet hænger hun kliché på kliché op, jeg finder toilettet for at lette mit maveindhold og en dårlig smag af brunkager ligger på tungen

det føles som om hun begynder at lege pakkekalender med mit hjerte håber at finde kærligheden, inde bag klapperne

jeg ved hun ikke finder den, for de er klistret til med superlim, for mens hun lavede pynt til træet, saboterede jeg mit hjerte og julen

15

Af og til er hun den tvangstanke der dyster mit indre, gør mørket eminent,
når hun piller huller i den igangværende proces i depressionen

fingerer hun ved den længe nok, udvikler hun hvid støj i mit hoved,
nok til at mine nætter bliver søvnløse og urolige

hun er billedet på alle mine svagheder, når hun sidder stille i et hjørne
og hækler sygdommene som billeder af livsstils interiør

hendes glæde synker når mørkemånederne begynder at få overtaget
på lysets fremtrængende og spejlet sparsomt reflekterer hendes billede

mine øjne misser i stearinlys' blafren, hun sidder bleg og dukkeagtig i
hjørnet på den sammensunkne sofa, leder efter undskyldninger

i nuet pakker hun de sidste måneders lys ned i kasser, om noget tid vil hun
kunne tage dem frem igen og sætte smilet tilbage på læberne

jeg vil være borte til den tid, vil have afbrudt mine følelser, lukket af
for sorte tanker og have hængt et nyt forår på himlen

16

Hun holder hænderne foran øjnene, som leger vi skjul og hun er ved at tælle til hundrede, jeg ved hun er ked og burde holde om hende

dette efterår adskiller sig ikke fra alle de andre, vi sidder stadig ensomme i vores tosamhed som så mange gange før

der er ikke noget sikkerhedsnet efter sommer, vi rammer altid efteråret med det samme brag, de samme følelser og tristheden skruet på

det fælles erklærede mål for denne årstid er stadig – overlevelse – vi kommer langt på kaffe og trøstende ord til hinanden

hun har tændt for den lysende redningsplanke, lampen der blusser solskin ind i ansigtet, jeg kan ikke se om hun smiler eller bare kniber øjnene

når lyset slukkes misser hun lidt med øjnene i det stearinoplyste mørke, jeg kan af og til føle frygt, selvom hun er en glædespusher, lige efter

vi åbner pilleæsker og -dåser og spiller lotto med helbred og sind i de kommende måneder, det er den samme rute ud – hvert år

jeg ved at når foråret viser sit ansigt, er jeg den trussel hun frygtede gennem de mørke måneder, det er den tid hvor hun altid tager afsked

17

Hun er mit sidste spøgelse, gespenst holder hun mig fugleunge
i hændernes hulhed, jeg frygter hun klapper af fryd

hendes erfaringer står og banker på døren, der har været for mange
mænd der har sået svigt i hendes indre

det er den varme ånde fra hendes mund der holder mig i live, hun kan
puste glohed ånde ind i min krop

vi kunne have elsket en livstid, dette efterår slukkede bare gløderne
i det bål vi havde tændt, mindre end en dekade siden

jeg forsøger at lette, men mine uudviklede stækkede vinger, bærer
ikke længere kærlighed, jeg er afstumpet

det vil være det evige spørgsmål fremover, når jeg ligger drømmeramt
og svedende, om jeg nogenside fik opfyldt et ønske om kærlighed

dette efterår er slettet fra vores erindringer, det har kun været spinkle
forsøg på at få livet til at fungere, der er intet kommende forår

18

Vi har ikke mere tilbage, der løber ikke længere blod til vores hjerter, tårekanalerne er tomme, udtørrede som en flodseng i Afrika

der er nåle i sengen, vi kan ikke ligge stille, står op, går rundt om efteråret for at søge mod vinter

det er december, og julen har blokeret døren, det er koldt udenfor vi har taget varme trøjer på, hun hænger pynt op

det er duften af brunekager og marcipan, der er forbundet til hendes krop, det der gør mig lettere konfus og udfarende

vi brænder gran for at skabe en stemning, spænding, og der er lys på træet vi fællede i går, i den næsten mørke skov

der kravler nisser på væggene, og på ruderne har hun affyret en dåse med sne og selvklæbende gummijulestjerner og -træer

hun kysser mig med smagen af Sverige på læberne, og Frankrig i ussel forklædning, hun vil ha' min kærlighed - jeg er usikker

19

Hun har taget nattejægerens kappe på, har forladt trygheden og teen, jagten er gået ind, hun pløjer Indre By's gader

alt for længe har den siddet og trykket, ensomheden, og smerterne tog til alt for tidligt, det er nu hun søger det næste offer – ham

det er påtaget åbenhed, når hun taler om fester og bøger hun har læst, han kan ikke se de fejl der sidder og trykker i hendes øjne

kærligheden er ikke svær, den er en åbenlys umulighed, når du sidder i en fælde, med kun en udgang, hun er en dygtig jæger

og det er selskabslivet der tiltrækker, det er selskabslivet der lukkes, og inden længe er det en evig rumlen af gentagelser og trivialiteter

hendes tårestrøm tager til hver gang naturen og udelivet nævnes, hun er angst som et blankt stykke papir, en ubeskrevet festpsykose

med tiden skræller han de følsomme lag af kroppen, efterlader kun sten i sengen, køkkenet og i hendes indre

der er kold luft og efteråret buldrer mod dem med ekspresfart, begge rammes de af en voldsomhed, udover de naturlige grænser

to porcelænsind ligger livløse tilbage, knuste i en efterårsstorm, spredte som kinesiske puslespil og ingen lim vil nogensinde kunne samle dem igen

20

Hun er forstander for mine følelser, siger hun og er begyndt at udfærdige regler for hvordan jeg må vise dem, jeg har respekt for hendes pen

med tiden er hun begyndt at frygte spejlets refleksion, hun besøger det kun når hun sætter håret, efter mørkets frembrud

vi er ved at gå til grunde i bundfrossen kærlighed, jeg trækker efteråret ud af min arm, som en torn i en finger

jeg mærker en svag varme fra køkkenet, hun koger kærlighed, siger hun, frygter lidt det er suppe tilberedt af smagsløse ord fra hendes mund

i ovnen ligger det brød hun forberedte i morges, jeg siger hun har slået det alt for stort op, der er ingen ende på hævnningen

når alle katastroferne er lagt sammen og talt op, er der ikke et forsikringselskab der vil forsikre dette forhold

og i gløderne fra bålet, rager vi efter de sidste flammer, bevidste om at det er den sidste gerning i denne forelskelse

21

De siger det er nytteløst, at vi spilder tiden, alligevel vælger vi at bruge dette efterår på at sortere de tårer hun har samlet gennem året

processen er langvarig, der er mange glas at fordele dem i, nogle har indhold af glæde, nogle sorg andre har smerte og et indeholder diverse

rystende holder jeg pipetten i min hånd, frygter at spilde bare en enkelt hun ved hvor mange hun har grædt, der er tal på dem alle

indeni bærer jeg samme frygt, som den dag vi for vild i skoven og inden vi fik set os om havde natten indhentet os, og hun fyldte et glas

hun har sat etiketter på dem vi har færdiggjort, sorteret dem på den hylde hun fik sat op til formålet, de er sorteret efter mængde af dråber

inden vi forlader hinanden vil jeg inficere hendes glas, så jeg græder to glas tårer og sorterer dem med en dråbe i hvert glas

jeg ville så gerne blive for at se hendes ansigts kulør, når hun ser mine dråber forbundet til hendes, men jeg har allerede frifundet mig selv

22

Det er i mørket hendes inderste følelser slippes løs og hun begynder
at kæle hendes dommedagsprofetier ind i mine kinder

imens koger de æteriske olier i bassinet over fyrfadet, slipper de vilde
følelser løs, og i sekunderne op til elskovs agten kysser vi løs på hinanden

de spastiske bevægelser hun udfører under mig når hun kramper
orgasmerne ud, fører kærligheden op på nye plan

lysene blaftrer, jeg puster, hun stønner og begge ender vi i fælles
suk, tilført kys og kram samt ufortrøden kælen

og lykken ender her hvor vi begge afklæder os de varme dyner
efterlader den brugte elskov i den uglede seng

hun hvisker i mit øre hun forlader mig og min skyld, i den
kommende evighed, viser mig døren og det træ den er lavet af

23

Og så sidder vi der med fingrene dybt begravet i vores inderste følelser
prøver at finde en mening med en videreførelse af forholdet

hun er i det smukkeste antræk, jeg er det stiveste, sølle pus, som hun
vælger
at udlægge det, mens hun frarøver mig muligheden for at drikke mig i
hegnet

i de uendelige muligheds valg, skriver hun opsigelse i mine øjne, uden
chance for indsigelser over den fatale afgørelse der forlader hendes mund

min taske er fyldt med eskapisme, mine krokodilletårer har luret i mine
øjnekroge
så jeg flakser mod endestationen, da hun afsiger den endelige dom over
forholdet

jeg indfinder mig i de tomme rums kupéer, finder den første trøst i taskens
mørke, imens jeg sonderer over de fortabte følelsers grænsetrækninger

sandheden ligger lige for, efter jeg har fundet trøsten og slukket den
konstante
tørst der har ligget og ulmet i mit indre gennem plagsomme beslutninger

der findes ikke ynk, beslutter jeg, vælger at kigge indad, når nu
ingen andre vil, jeg er klædt på til at klare mig selv, eller næsten, i hvert
fald

24

Vi har fjernet alt der kan kaldes ansvar, kaster os ud i løsslupne mentale revolter, smider hæmningerne af os som nyudsprungne blomster

tiden foran skriger som en åben bog, født med alt for få sider, der er lige så blanke som de udfordringer der vil komme til at præge dette forhold

hun snubler i fornuften der råder hende fra at tage min hånd, hun vælger at finde tiltro og ægte fornemmelser i et forklædt barnesind

jeg kaster mig i plovtilstand ned i mulden, i enøjet funktionsduelig fokus, knipser og fastfryser øjeblikke i nuet, mens hun finder Alvoret i årstiden

det er alle mine samlede handlinger, der begynder at bekræfte al tvivl i hendes indre, og det - allerede før vi begynder at kalde tiden for sommer

forholdet bliver revet op med rod, hun holder det i hånden, truer med at aflive det, hvis ikke jeg kan bekræfte bare en smule fornuft

det er hér jeg slår ud med hænderne, og trækker på mine skuldre fordi jeg kan ikke finde voksentilstanden, i mit tvivlbefængte indre

25

Det er rungende ja, under disse hvælvninger, og resonansen af lyden står og blaffer foran min trommehinde, med en determineret vilje om at slippe ind

mine trækninger i lemmerne, indikerer usikkerhed overfor så store svar der kan ride gennem luften, uden at holde fast i lydbølgerne

vi bløder lidt i samme affekt, og ender med at give hinanden ringe derpå, for der kan være huller i løfterne, når de er udtalt af bævende læber

i hånden holder hun den obligatoriske lup for at se mine diminutive løgnes gemmesteder, de er svære at gennemskue for blinde øjne

hænderne lænkes på vejen ned ad gulvets ru flader, det med en linedansers præcision vi undgår ujævnhederne

udenfor de gigantiske døre, står livssnyderne espalier med elektroniske aggregater der kan gøre en hverdag uafhængig af tidsbesvær

hun folder kjolen om benene, lader sig guide ind i en ventende bil med forventningssmil påstemplet læberne, det hele er kommende glæde

sammen opbruger vi nattens tomhed, sammenfiltrede i uløselig elskov, og morgenklokkerne ringer over den manglende stolthed i at have lagt et nyt liv i ruiner

Det er mængden af ubrugelige klapsaver jeg smører ind i huden, for at få lethed i læsningen til at absorbere bedre gennem porerne

der er tusinde undskyldninger for at skrive linjerne i tilfældigt opfundet digte, og der er et utal af ører der smittes af denne besættelse

i gaderne humper ulykkelige ord hvileløse rundt, bare for at finde et sted at overnatte, ofte er det kolde kælderskakter der er indkvarteringen

for at få den bedste klang i ordene, plukker vi stemmerne ud af fuglene, og kaster de ubrugelige rester tilbage i træerne og i skyerne

nogle er ordklaskere, dem vi undgår på behændig vis, ordene har en blævrende kompleksitet, støjer når de rammer asfalten med ubehagelig klang

det er den musik du kan frembringe af dine læbers magt jeg ynder at lytte til, så derfor sætter jeg mig altid tæt på springvandet og hører dets rislen

om aftenen kan hun gløde en by i flammer, så alle vi andre kan finde vej i mørket, kun for at finde, jordens ubrugte strofer

27

Du må gerne være min kæreste, jeg skal bare vænne mig til at alt du rører ved pakkes ind i cellofan, for som du siger: " det er rart med noget genkendeligt."

jeg vender front mod solen, forbereder mig på et kommende inferno, og da min hud i forvejen er sårbar er der ingen tid at spille

det er isobarerne der afgør vores fælles skæbne, og du folder hånden ud og håber jeg fatter den dybere mening, men den kampvogn er allerede kørt

sammen plukker vi frugter af træerne, du smiler i ét væk, du er skræmmende som en mannequin i et udstillingsvindue, næsten lige så livlig

vinteren er opnået, vi har samme fælles følelser af kulde for hinanden og vi deler rundhåndede af dem, du holder et frossent hjerte i hånden, mit antager jeg?

28

Der er altid plads ved bedet med de knækkede tulipaner, haven har ikke ændret sig meget siden starten af foråret

lige nu blomstrer æbletræerne, de fælder lidt af og til, og når du står i en blomsterregn virker dagen helt tilforladelig

der er en hængekøje mellem pilen og bøgen, de er begge gamle. Det er et prismærket hvilested, et sted der ånder fred

vi kan altid blive uenige over et par kopper te, vandet koger i køkkenet, hvis du tager tilløb kan du nå at få koppen først

29

Det er som om gaderne opsluger mig mens jeg trasker ned ad dem
regnen flår hudstykker af mig med sin piskan

gadelamperne blænder, min ølpusher har sat tremmer for døren
jeg har ikke mere lever tilbage, har opbrugt min livskvote

nu skriver jeg om flåede hjerter og sorte tanker, mine kærtegn dør lidt på
et stykke papir i en bog der åbnede sig for kort tid siden

i hovedet synger sorte ord, de slynger sig som serpentiner i mit indre
jeg kan dårligt erindre mig hendes udseende, hun er slørret

de regnvåde gader er som en helligdom, fordi gadelamperne laver glories
på asfalten, bilerne er disharmonisk englesang

på det næste hjørne er den altid nærværende redning, og en kvinde, i
gyldne klæder finder vej til min hånd

jeg slukker min tørst i hende, hun bobler i min mund, det er det tætteste
forhold jeg kommer, og efteråret indhenter os

der er niche hvor jeg som en subsistensløs kan søge ly, her kan vi kæle for
hinanden uden nogle tager notits

efteråret er den flugt jeg søger, et par blade ruller som vindhekse hen ad
gaden, ved ordet heks, stopper mine tanker

30

Hendes øjne er et konstant efterår, det er som at kigge på drivende regnvejrs skyer i en evighed, jeg smiler sjældent

vi skifter emne og taler om sure tæer og fugtigt tøj, jeg er den lykkelige ejer af begge, jeg smiler når hun vrænger på næsen

efteråret skubber stormene foran, det river grundigt i træerne, et par grene og utallige kviste lider døden, når der fejes

et par kopper kaffe dulmer savnet til sommeren, regnen buldrer mod ruderne, jeg kan endnu huske ostevinduer

endnu engang har hun bagt, og duften af brød fylder stuen, jeg har mere lyst til at kysse, men kan snart ikke huske hvordan jeg gør

på vejen til hende har jeg samlet nogle kastanjer, begynder at digte historier om dem, hun griner og kysser mig på kinden

vi ruller persienerne ned, hun har lyst til at elske, jeg har mest lyst til at fortælle hende sandheden, efteråret har vasket min forelskelse ud

igen har jeg forladt noget der kunne være endt lykkeligt, men alt for mange hormonelle svingninger gjorde mig usikker

jeg kan nå stangen i S-toget, her lugter af fugt og daggamle madretter, jeg nyser for at manifestere en kommende forkølelse

31

Så blev det til endnu en løssluppen efterårsdag, mine gummisko har gået for meget i år, de er hullede, og transmutterer til vådragter i regnvej

min pen prøver at fange farverne i årstiden, men papiret er stadig hvidt, og når jeg ser den farve får jeg lyst til at sætte næsen mod det

papir lugter nu engang som papir lugter, medmindre der har været pakket fisk i det, og jeg kommer til at tænke på "Den standhaftige tinsoldat"

i rendestenen glider vandet som en flod ville gøre det under danske omstændigheder, det nærmeste jeg kommer syndfloden

jeg tænder en smøg i læskuret til buslinje 5A, en kvinde et stykke derfra rynker på næsen af røgen, kigger på mig som er jeg spedalsk

det er helt fint med antiryge kampagner, men der er jo ingen grund til at jeg skal være den eneste syndebuk i nabolaget, et plaster på rygesåret

tørsten driver mig gennem de skumle gader i København, jeg kender alt for mange værtshuse, når jeg har frit valg bliver jeg hurtigt usikker

listige beværetninger, dunkle drikkehuse og røgfyldte lokaler lokker altid når der er en kvinde der gider holde selskab, bare hun er gylden

sidder for det meste i hjørnerne, gemmer mig bag glassets kant, mens min pen danser i takt til John Mogensen, Kim Larsen og Bjarne Liller

efterfølgende er slingrekursen lagt, bevæger mig zigzaggende mod Nørreport, der er både busser og tog, jeg ved ikke hvilken vej jeg vil

32

Hun er ikke en spøgefugl, sagde jeg det ville jeg lyve som et svin med trynen i et ædetrug, men hun har af og til guldkorn i munden

her på kanten af årstiden, holder vi tårer og smukke erklæringer tilbage, der er ikke mange dage med solbeskinnet lykke

en ondsksfuld hveps sværmer om hende, som det fordrukne bæst det nu engang er, og jeg har kun fået fem øl

hun svinger en rungende lussing, min kind blusser, jeg er en gris, tænker jeg indeni, men insisterer på et kys inden jeg går

nu drager jeg på svampejagt, erklærer jeg inden jeg smadrer døren i efter mig, hun åbner den og får det sidste ord, som altid

jeg er mest til kantareller, nogle gange går jeg efter stor parykhat, i dag tror jeg bare det bliver kiosken og nogle genstande til halsen

min telefon ringer og hun undskylder, jeg gør også, selvom det ingen mening giver, jeg er jo et forbandet bæst

når hun taler er det som at tale med engle, hendes stemme er som vattotter eller hvide skyer, hun kan sødsuppe mig med ord

tænk at en tirsdag kan føles som en hel uge, jeg klamrer mig til de småpenge der ligger i lommen, dem kan jeg forvandle til en kvinde

i morgen har jeg tømmermænd, dårlig samvittighed og hende på afstand det skriver jeg i min bog, det bliver nok aldrig et digt

33

I fælles glæde og utryghed vælger vi at skilles, for aldrig at mødes mere,
tror vi begge tager imod beslutningerne med smil på læberne

mine sidste penge vil jeg bruge på fornøden forplejning, dels i burgerbaren
og lidt vil jeg kaste om mig i fakta på billige bajere, jeg kalder på King

jeg har ingen anelse om hvad hun føler efter dette, det bekymrer mig i
starten, men som tiden går, falder alt i baggrunden

det føles ikke som jeg har mistet min elskede, jeg føler mig bare mere fri,
nu skal jeg begynde at mærke mig selv og dem jeg virkelig elsker

og hvorfor det begynder at regne i netop dette sekund, oversiger min
fatteevne, men jeg danser sgu bare en krigsdans i rendestenen

våde bukser og et koldt skridt, det minder nu en gang for meget om da vi
to havde sex med hinanden, en allersidste gang

hørelsen er ved at vende tilbage, flokkene af alliker samles atter omkring
husene i Buddinge, og selvom en fugl skutter sig på en gren er den lykkelig

nu danser jeg igen, nærmest, mod stationen og glæder mig til gensynet
med morgentoget mod Indre by og lugten af hvidløg fra morgenstunden

det er meget tæt på nye dage med det enøjede monster i tasken, det skal
til at fortælle eventyr med andre ord end jeg kan skrive

34

Ingen rusten kærlighed i dette forhold, siger hun, mens vores elskov oxyderer i takt med mit bækken pumpende frem og tilbage på hende

hun stråler kortvarig lykke i øjnene, for det eneste veltrænede lem på min krop er pikken, og hun smiler mens jeg bearbejder hende som en smed

sveden pisker fra min pande, jeg drypper dråber ned i hendes åbne mund mens hun stønner i takt, og nærmest kløjes i væskerne

jeg har nærmest fråde om munden mens kampen om orgasmen står på, vi hylér begge som ulve i natten da vi kommer sammen

og det er løgn, for jeg har lært at kvæle alle lyde i rummet og fra min egen mund når jeg ejakulerer i våde fisser

en smøg bliver tændt, jeg ryger, det gør hun også men hun kan ikke lide cigaretter, og stanken af brændt fiske breder sig i rummet

hun griber ud efter vandflasken på natbordet, og hælder de kostbare dråber ned i skridtet, fra hende lyder et højlydt suk

regnen larmer på ruderne, det rusker i træerne udenfor, og hun siger det minder om os og rusketuren, jeg er ret ubekymret, tager et dybt sug

smøgen gløder i munden, lysene er brændt ud, efteråret sniger sig ind på os som en morder og tager livet af glæden og resten forholdet

35

Slut med knepkarnap og sovende sædceller, jeg er klippet forneden med sorte boller i tilgift,

men vi sparer økonomien og samfundet for flere uterlige børn og jeg har lyst til at kneppe hende i de samme farver som mine nosser

og hun minder om det tyske flag, da vi hænger ud på terrassen fordi jeg skal slukke min nikotinrang

jeg kan ikke få ild i svinet, det blæser ind fra øst og mine små næver kan ikke dæmme op for vinden, hun sender mig et kys,

jeg mærker det ikke, det bortføres af vinden, vi slutter det korte intermezzo, begiver os tilbage i sengen for at genoptage kampen,

hun sutter jeg slikker som en hungrende hundehvalp i mig af hendes safter, vi blusser og tænder nogle lys

nu kan vi føle os udkneppede begge to, kaffen slumrer ude i maskinen, og de æteriske dufte breder sig i huset som duften af hendes fisse, i sengen,

ved siden af lige her har vi fundet samklang og en måde at dræbe et efterår, vi smiler lykkeligt til hinanden og klinker vores krus

som sad vi på den lokale med mjød i bægre og ønskede tillykke med togtet, tiden kryber afsted og ingen lykke er evig,

nu skåler og skråler jeg for mig selv og har mere sex end jeg havde med hende, for højre og venstre hånd har endnu ikke forladt mig

Det er en form for selvransagelse at se regnen holde voldsorgie med vejbanen, når dråber på størrelse med mus hamrer mod den

jeg står under læskuret med min telefon klar til at entre den næste linje 6A mod evig og aldrig et sted i Indre By

september er lidt køligere end jeg erindrer, mine frostblå læber bævrer og mine sparsomme tænder klaprer mod hinanden

træerne holder de første strip peepshows og de første nøgne grene træder frem og blottes barken på den sædvanlige obskure måde

buschaufføren mumler uforståelige destinationer i mikrofonen, mens en kvindelig digitaliseret stemme i rent metal proklamerer samme

mine våde sokker svupper i skoene da jeg forlader det gule rums bug, og begiver mig ud i denne aften usikkerhed og mønter klirrende i lommen

der mange skarpe hjørner at forcere før jeg når destinationen, og kronerne kan springe over disken til bartenderens behårede hånd og vi bytter

et velskænket glas står på baren, og Hans lægger pengene i kassen, vi kender ikke hinanden men alligevel taler vi frit om alt

jeg finder en smøg i min krøllede pakke, jeg er gået tilbage til filterløse smøger, lidt som at gå tilbage til en ekskæreste

røgen fuser ud mellem mine læber, der er kommet askebægre på bordene der er sold i luften i aften, min næse klør, smøgerne river i borene

lige nu vælter der ord rundt i hovedet, og der er stadig en tom side i min notesbog, i aften hører ikke efter digte, jeg tømmer glasset

37

Det er blevet denne tid på året hvor jeg ikke bekymrer mig om
ansigtsbehåring, tiden hvor mørket og kulden kommer snigende

når jeg hører kirkeklokker om aftenen ved jeg de ringer for mørkets
ankomst, de ringer ikke solen ned længere

jeg ikklæder mig sort tøj og begyndende depression, jagten er gået ind på
lyset i de mørke nætter, må finde en helbredende lampe

det er ikke hvert år på denne årstid den overfalder mig, min egen ynke, for
det meste kan jeg nå et flygte i tide, ned i flasker eller om bag dåser

derhjemme kan jeg sidde bag de nedrullede perversioner og tænke
fordums forelskelser gennem, og drømme mens regnen plasker ned

røgelsen blusser i sandspanden, og duften af hippie breder sig i rummet
her dufter af Nepal og napalm i skøn forening

på min subwoofer ulmer et enkelt fyrfadslys, i den ustabile lysestage min
datter forærede mig på min fødselsdag, og jeg er nærmest lykkelig

nostalgien buldrer ud af mine højttalere, jeg har lykkeeliksir i glasset ro i
sindet og tanker der flyder i samme strøm som væsken løber ned i halsen

jeg lader aften være aften og tænder for kedsomhedens alter, suger altet
ud at intethedens monotoni, der glider over skærmen i genudsendelsernes
tegn

38

Det er denne tid på året hvor løgnene fylder mere end sandhederne, jeg hælder den første øl op i glasset, og tømmer det

fra sengen kan jeg høre hende skrike – jeg vil kneppes – KNEPPES, for det er hendes måde at slå mørkets dage ihjel

min pik har glemt hvordan den rejser sig, for medicinen har taget over og min depression og lykkepiller spiller nogle pus med sindet

et par fingre i fissen spiller ingen rolle i et forhold, men jeg kildrer det bedste jeg har lært i skolen og sengen, før dette forhold startede

hun er grædefærdig, jeg er for længst forsvundet ud af mig selv, sengen er mere kold end da jeg kravlede ned i den, for at elske

vi elsker begge torden, det bygger vores kærlighed på, og regnen kæler med græsset og de planter hun har i haven, ingen grund til vandkande

jeg står og gløder på terrassen mens småskyer af røg forlader min mund og lunger, tænker lidt over livet og mine underlige følelser

inde i stuen tænder hun en flaske rødvin, med et spinkelt håb om at jeg bliver liderlig ved at se hende nøgen med gærede druer i hånden

min pik er død og slasker mellem benene, jeg erkender at lige for tiden er jeg håbløs til sex, hun kysser mig og siger farvel – for evigt

39

Hvert år omkring denne tid begynder solen at dø en smule, kaprifolie og clematis kaster alle hænginger og blotter sig for vores øjne

koppen med den varme kaffe ligger godt i hånden, udsigten fra dette vindue slår TV med længder, mens egern og solsorte plyndrer foderbrættet

jeg lider kærlighedslængsler og når vinder vrider i træværket på huset slår følelsesdønninger ind over min sjæl og tankerne er myriader af poesi

begynder at tænke tanker om at anlægge hentehår, alderen er ved at overhale med lysets hastighed, og det er indenom

langs med stranden skummer havet, det er som fråder det i blæsten, det river i mine kinder hænderne er frosne og livet er langt væk i tankerne

bag huset bukker hegnet for vinden, et par mejser har søgt ly i hybenbuskene, jeg sidder på den overdækkede terrasse, med kaffe

hun kunne have heddet Iben, Helle eller Anne og sidder og hamrer mine neuroner i småstykker mens hjertet overarbejder med forhøjet blodtryk

går ud i køkkenet og finder en pilsner, har ikke overskud til madlavning derfor mængder af jaka bov i skabene, det er nem mad

jeg virker ensom, det er på ingen måde tilfældet, jeg får rensat mine systemer skyllet mit indre tomt, så når denne uge er slut, er jeg klar

40

Når du husker hullerne du mangfoldiggjorde i mit hjerte, så fornemmer jeg de ar de efterlod endnu ikke er, helede, jeg plejer mig

morgen duggen på græsset har en helbredende effekt, mine bare fødder glider over plænen, jeg har ikke slået græs siden jeg ankom

kulden om morgenen, er næsten som den der var i sengen den sidste tid, mine læber er blå som når dine forlod dem, jeg fryser stadig når jeg tænker på dig

jeg samler mine tanker fra omgivelserne, kan mærke hvordan jeg lindres, de sandede klitter, lyngen og fyrretræerne bag grunden fylder mig

ude i buskene tumler de sidste sløve humlebier i takt med solen letter i øst, en flaksen fra mørkets natsværmer høres mod ruden, en sidste desperation

jeg dufter kaffen straks jeg står i døråbningen, den breder sig som gasser i skyttegravene for hundrede år siden, her behøves ikke maske

slukker for gasblusset og tager kolben af, lader den brune væske hvile lidt, 94°C er den bedste temperatur og aromaens styrke

jeg vokser med opgaven som enlig og wannabe elsker, som tiden skrider vokser jeg og bliver modnet for hver dag, men voksen bliver jeg aldrig

41

Det er den bedste tid på året til loppesalg, jeg har en stand med kasser af kærlighed – billedkort, og følelser med numre på, der er frit valg

skal sælge ud af alt og forny mig i denne tid, alle hulrummene skal fyldes ud så er, indre, efterårs rengøring med billige fund i tilgift

jeg har haft et lager af kærester, de solgte godt i foråret, der skinnede solen også smukt og de var lette at afsætte – til godtroende

i sommer købte jeg en pavilion, der regnede det også, nu kan alle stå i læ og vælge fra mine assorterede kasser, graver du dybt kan du også finde – lykke

vi bliver aldrig rige på brugt kærlighed, ved siden af står ordsmeden og laver ringe til nyligt elskende, formet som sonetkranse og villaneller

en eksperimenterende ordhealer lover at hans sten og juveler kan redde ethvert parforhold, der lider under trykkede parafraseringer

det der ikke sælger ender på møddingen inde i byen, for jeg vil kun have lykken med hjem, lige nu er den i min plastik kop

42

Jeg har udviklet mig til min egen skæbnes lykkesmed, jeg ligger i med bajere og letlevende kvinder – i fantasien

efteråret river mine nervetråde i småstykker, jeg har vænnet mig til det over tid, egentlig over årstider, det er lidt som at tage for meget is i munden

lige nu arbejder jeg på at videreudvikle mine teknikker til at nedbryde forhold over en begrænset periode, vi skal ikke lære hinanden for godt

for tiden er jeg også ved at arrangere nogle terrarier til de dårlige vibrationer, de skal være føde for de gode jeg plantede i foråret

en mulig overproduktion vil jeg lukke ud til vinter, der er ikke så meget at foretage, andet end spise de piller lægen ordinerede

psykoser og myoser spiller puds i min krop på denne tid, jeg har trukket skuldrene op om ørerne, det værker over alt

nå, skam til side, min kaffe er varm jeg har stadig drømme i hovedet, og året dønninger er ved at lægge sig – så skal vi ikke bare være kærester?

43

I nat vil hun tælle stjernerne, siger hun, og jeg kigger mod en grå himmel dækket af skyer og regnbyger

hun begynder at virke kønsløs som en Barbiedukke i mine øjne, der er intet dukket over hende

den tre liters papvin udånder langsomt i vores hals, hun begynder at blive kyskrævende, lægger hovedet mod min skulder hvisker at sengen er varm og hun er villig, jeg savner sommeren

alt for hurtigt har vi kneppet tiden i stå, langsomt løber uret over midnat, jeg har lyst til kaffe og en smøg hun ulmer stadig i sengen da jeg tænder en cigaret, jeg puster røgen på plads mellem skyerne

det er som at slukke vores forhold og min smøg er død mellem mine fingre, hun siger ikke noget der er ingen glæde tilbage i hendes øjne, jeg har ikke længere en gnist

hun har let til gråd, jeg tager mit tøj på, jeg er god til at fingerkysse, inden jeg åbner døren trykker jeg på kontakten – der er ikke flere drømme

